

§ 43 gennemfører direktivets art. 36.

Til § 44

Forslaget til § 44 opregner de oplysninger, der efter § 43 skal stilles til rådighed af en udbyder til en bruger, inden der indgås aftale om udførelse af en betalings-tjeneste.

Udbydere skal efter § 44, stk. 1, nr. 1, oplyse om den type oplysninger eller den type entydig identifikationskode, som brugeren skal oplyse for at betalingsordren kan gennemføres korrekt.

En entydig identifikationskode er ifølge direktivets art. 4, nr. 21, en »kombination af bogstaver, tal eller symboler, som udbyderen af betalingstjenester oplyser til brugeren af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalings-transaktion«.

Som eksempel på en entydig identifikationskode kan nævnes BIC- og IBAN-nummer eller registrerings- og kontonummer.

Efter forslaget til § 44, stk. 1, nr. 2, skal udbyderen oplyse den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste. Oplysningerne skal sikre, at brugeren får oplyst, hvornår en betalingstransaktion forventes at nå frem til modtageren.

Lovforslagets § 75 fastsætter nærmere regler for gennemførelsestiden for en betalingstransaktion.

Forslagets § 44, stk. 1, nr. 3, stiller krav om, at brugeren skal oplyses om de gebyrer, som denne skal betale til udbyderen, og at en liste over gebyrerne skal stilles til rådighed for brugerne, hvis det er relevant. Den foreslåede bestemmelse skal sikre brugeren forudgående information om de gebyrer, der er forbundet med at gennemføre en enkeltstående betalings-transaktion. Bestemmelsen åbner mulighed for, at oplysningerne kan gives som et enkelt samlet beløb eller ved at give brugeren en liste over de pågældende gebyrer. Denne fleksibilitet hænger sammen med, at oplysningerne efter § 44, jf. bemærkningerne ovenfor til forslagens § 43, kan gives både i form af mundtlige oplysninger og gennem opslag i forretningslokalet, herunder ved opsætning af en computer, hvor brugeren kan få adgang til udbyderens hjemmeside.

Udbyderen skal endelig, jf. forslagens § 44, stk. 1, nr. 4, oplyse den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalings-transaktionen. Oplysningen skal kun gives, hvor det er relevant og bestemmelsen finder kun anvendelse, hvor betalings-transaktionen skal gennemføres i en anden valuta, end for eksempel betalingskontoen føres i.

Ved en referencevekselkurs forstås efter direktivets art. 4, nr. 18, den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentlig tilgængelig kilde. Dette kunne for eksempel være de af Nationalbanken offentliggjorte valutakurser.

Ifølge forslaget til § 44, stk. 2, skal de øvrige i § 48, stk. 1, anførte oplysninger, hvor det er relevant, stilles til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde. Det beror på en konkret vurdering, hvilke af oplysningerne i § 48, stk. 1, der skal oplyses som supplement til oplysningerne i § 44, stk. 1.

Et eksempel på en situation, hvor der skal gives supplerende oplysninger efter § 44, stk. 2, er følgende: Hvis en enkeltstående betalings-transaktion først skal gennemføres på senere tidspunkt, for eksempel 1 uge efter afgivelsen af betalingsordren, kan denne tilbagekaldes indtil dagen før det aftalte tidspunkt for betalings-transaktionen, jf. forslaget til § 73, stk. 4. Denne oplysning skal stilles til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde, jf. § 48, nr. 2, litra c, jf. § 44, stk. 2, fordi den er relevant i forhold til den konkrete betalings-transaktion.

Det følger af betalingstjenestedirektivets artikel 31, 2. pkt. og artikel 90, stk. 1, at visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne om oplysninger, der skal gives inden der indgås en aftale om fjernsalg i forbrugerforhold, erstattes med betalingstjenestedirektivets oplysningsregler. En række af de oplysninger, der følger af artikel 3, stk. 1, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, skal dog fortsat gives, når der er tale om fjernsalg af betalingstjenester til forbrugere. Det drejer sig om oplysningerne i artikel 3, stk. 1, nr. 2, litra c-g, nr. 3, litra a, d, og e og nr. 4, litra b. Disse oplysninger fremgår i dag af § 13, stk. 1, og § 11, stk. 1, jf. § 13, stk. 1, i forbrugeraftaleloven.

I forslaget til § 44, stk. 3, angives de bestemmelser om oplysningspligt i forbrugerftaleloven, som finder anvendelse, når der er tale om en forbrugerftale om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, der samtidig er omfattet af denne lov (fjernsalg til forbrugere af betalingstjenester).

Bestemmelsen finder kun anvendelse på fjernsalg af betalingstjenester. Omfattet er de situationer, hvor der ved fjernsalg indgås en aftale om en enkeltstående betalings-transaktion, for eksempel en aftale om en pengeoverførsel fra Danmark til Spanien, eller en rammeaftale om anvendelse af et betalingskort eller netbank. Derimod finder bestemmelsen ikke anvendelse på fjernsalg af betalingstjenester, der er omfattet af anden lovgivning.